

De babyfoon

Colofon

ISBN: 978 90 8954 222 9

1e druk 2010

© 2010 Diana van Bezouwen

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Postbus 2532

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk:

Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De babyfoon

Diana van Bezouwen

De babyfoon

Sprookjes bestaan alleen in boeken.

Een *'en ze leefden nog lang en gelukkig'* einde ook.

Soms kan een sprookje realiteit zijn en kun je jezelf bijna niet voorstellen dat jij daar zelf onderdeel van uitmaakt. Het perfecte huwelijk, het perfecte gezin, zelfs de perfecte woning en geweldige vrienden. Soms ... soms is het er allemaal.

Maar evenals in sprookjes zijn er ook wolven in ons midden, die helaas onherkenbaar en verkleed als schapen tussen de gewone mensen in sluipen. Ze zijn daar waar je ze niet verwacht en op het moment dat je dat schaapsgewaad van ze afrukt, is het vaak te laat. Dan is het kwaad al geschied.

Ook Susan trapte erin, realiseerde zich op het laatste moment dat niet iedereen degene was voor wie hij of zij zichzelf uitgaf. Die dure fout maakte haar leven kapot en niet zo'n klein beetje ook. Ze waren compleet geweest, een echt gezinnetje: vader, moeder en een kind. Had ze daar niet altijd van gedroomd?

Zo mooi als dat allemaal was, zo leeg is haar leven nu.

De droom, hun droom, stortte als een kaartenhuis in el-

kaar en kan ook niet meer worden opgebouwd. Het spel is niet meer compleet.

Alles is weggefallen in een groot diep gat. Wie had dat gedacht?

Bij mij ben je veilig ...

Zelfs dat niet. De herinnering snijdt als een scherp mes door haar ziel.

Woorden zonder enige waarde, loze beloftes, want hoe veilig ben je als mens eigenlijk?

Niet ...

Dan plotseling die schreeuw.

Susan schrikt op uit haar gedachten, draait zich om en struikelt in haar onoplettendheid bijna over de lange roze met wit gestreepte sjaal die een keer of twee om haar nek gedraaid zit.

‘Och, kindje toch. Sorry ... sorry ...’

Ze rent naar haar kleine man toe en weet dat hij binnen enkele seconden zijn pruillipje trekt, vuurrood aanloopt en waarschijnlijk zal gaan huilen.

Kenny is geschrokken en ze ziet de tranen opwellen in de hoeken van zijn mooie blauwe ogen.

Zijn paniek is niet geheel ongegrond. Het komt voort uit angst, gemis en kwetsbaarheid. Hij heeft te veel gezien, ook al was hij nog zo klein.

Ze trekt aan het gebreide kledingstuk, dat als een wurg-touw om haar nek geknoopt zit en aanvoelt alsof iemand haar keel dichtknijpt.

Weg met dat verrekte ding ...

Haar pumps zakken langzaam weg in de modder. Een domme actie van haar om die vanmorgen aan te trekken. Suède en regen gaan niet samen. Ze had beter haar kaplaarzen aan kunnen doen.

Wat een rare dag! Vanmorgen vroeg scheen de zon en

gluurde ze nog door de kieren van de gordijnen naar binnen en een uur geleden barstte het los en begon het plotseling met bakken uit de hemel te regenen.

De zomen van haar broek zijn nat en plakken tegen haar benen aan. Ze voelt zich ellendig en koud en zou een moord doen voor een warm bakje koffie of warme chocomel. Gelukkig had ze nog wel een paraplu in haar tas gestoken. Gek land, dat Nederland.

Het was niet alléén maar ellende vandaag, er gebeurde ook iets moois. Kenny zag voor het eerst in zijn leven een regenboog en zijn mondje viel van verbazing wijd open en zijn ogen keken haar vragend aan.

‘Waar komen al die kleuren vandaan, mammie?’

Kenny was nieuwsgierig en wilde altijd het naadje van de kous weten. Hij stelde vragen waar ook Susan vaak geen antwoord op kon geven.

‘Dat weet ik niet, liefje, maar mama weet wel dat er aan het eind van de regenboog een grote pot met goud staat.’

‘Echt?’ Zijn mooie ogen begonnen te fonkelen.

‘Gaan we daar dan naartoe? Alsjeblie-ie-ieft.’

Susan keek naar de smekende blik in zijn ogen.

‘Nee, schatje, dat kan niet, het is veel te ver weg.’

‘Maar dan kunnen we er toch met de auto naartoe rijden?’

Susan schudde haar hoofd.

‘Nee, lieverd, helaas. Dat kan niet.’

‘Waarom niet?’

‘Dat leg ik je wel uit als je wat ouder bent.’

Hij antwoordde niet. Begreep de hint *mama weet het niet en heeft ook geen zin om het uit te leggen* en hinkelde verder over straat terwijl hij zachtjes ‘Op een grote paddenstoel’ zong.

‘Gaat het, ventje?’

Kenny kijkt haar met zijn grote betraande ogen aan. Zijn

neus is rood, in contrast met zijn witte gezichtje. Hij is duidelijk geschrokken en weet even geen woord meer uit te brengen.

Het afgelopen jaar was verschrikkelijk. Het was voor Susan een jaar waarin haar doorzettingsvermogen enorm op de proef werd gesteld en waarin de mensen die ze liefhad van de ene op de andere dag uit haar leven werden weggerukt.

In haar hoofd komen telkens dezelfde zinnen terug. *Waarom zij? Waarom Nick?*

En natuurlijk weet Susan heel goed dat ze het een keer los zal moeten laten, want prakkiseren over het *waarom* heeft geen zin. Ze zou er alles voor overhebben om de klok een paar jaar terug te draaien. Een paar jaar maar ...

Kon alles maar teruggedraaid worden naar hoe het vroeger was, naar de tijd voordat deze nachtmerrie begon.

Hoe het vroeger was? Ze kan het zich niet eens meer herinneren, afgezien van de vlagen van herkenning zo nu en dan. Ze had haar neus niet in andermans zaken moeten steken en moeten luisteren naar Nick.

Ze kan nog maar één ding doen: de schouders eronder zetten en de draad van het dagelijkse leven weer oppakken. Kenny is er ook nog en heeft haar aandacht en liefde heel hard nodig.

Hij verlangt op dit moment alleen nog maar naar die aai over zijn bol en Susan wil niets liever dan hem troosten en zijn tranen wegwrijven met haar zachte wollen handschoenen. Wat zou ze hem graag willen vertellen dat er helemaal geen reden tot paniek is – dat er niets aan de hand is – dat mama gewoon even in gedachten was en hem echt niet vergeet.

Je bent alles wat ik heb, natuurlijk vergeet ik je niet.

Ze denkt het, maar spreekt het niet hardop uit.

Het rode coltruitje dat hij draagt onder zijn donkerblauwe gewatteerde jasje maakt zijn lieve poppengezichtje vandaag

nog bleker. Eerlijk gezegd maakt ze zich al tijden grote zorgen, want in zijn blauwe oogjes leest ze zo veel angst en verdriet.

Hopelijk gaat die angst een keertje over, maar het verdriet zal moeten slijten.

Wanneer ze voor hem staat en hun tenen elkaar raken, zakt ze door haar knieën op de grond en pakt hem stevig vast. Wat zal de toekomst hen brengen?

Hij slaat zijn beide armpjes om haar hals en ze legt haar neus in zijn haar, waar de heerlijke geur van baby lotion bovenuit stijgt. Zijn nekje is warm en wanneer ze zijn tengere zwevende lichaampje tegen dat van haar aandrukt, beseft ze dat hij het enorm warm moet hebben met al die kleding aan. Hij moet zich als een worst in zijn verpakking voelen.

‘Mammie, blijf je nu wel bij me?’

Haar hart slaat over en ze zucht: ‘Natuurlijk blijf ik bij je, engel. Wees maar niet bang.’

Ze zijn onlangs samen met het vliegtuig naar Caïro gegaan. Een vlucht van bijna vijf uur.

Het was zijn eerste keer en de zenuwen gierden door zijn lijf.

‘Waar zijn we?’ vroeg hij toen ze door de grote witte massa vlogen. ‘Zijn we in de hemel, mammie?’

De hemel.

‘Nee, joh, gekke vent, we zijn in de wolken. De hemel is veel verder weg.’

‘Dus we kunnen nu niet naar papa toe?’

Slik.

‘Nee, dat zal niet gaan, maar weet je ... Als je je ogen dicht doet en heel hard aan papa denkt, dan kun je hem misschien wel zien. Probeer het maar eens.’

Hij sloot zijn ogen en kneep ze heel stevig dicht. Susan keek

naar zijn kuif die recht omhoog stond, omdat hij daar per se die morgen gel in wilde hebben, en naar zijn kleine sproetjes die van spanning samentrokken op zijn neus. Hij was om op te vreten.

‘Mammie, ik zie hem niet.’

‘Dan moet je het straks nog maar een keer proberen,’ vervolgde Susan. ‘Misschien is hij nu even koffiedrinken.’

Wat een leugen.

Susan heeft vliegen altijd heerlijk gevonden, maar nu, nu ze Kenny heeft, lijkt alles ineens zo anders. Ze zit nu niet meer zo op haar gemak in het vliegtuig en leest geen goed boek meer tijdens het opstijgen, maar bestudeert in plaats daarvan de grote witte flyer met de bouwtekening van het vliegtuig erop en zijn nooduitgangen. Ze rekent de snelste vluchtroute al uit voordat ze opstijgen. Ze zoekt naar de pijlen op de vleugels, voor zover ze te zien zijn.

Ze heeft maar één doel: Hoe kom ik hier zo snel mogelijk zonder al te veel kleerscheuren uit?

Ze houdt hem tijdens de vlucht nauwlettend in de gaten, terwijl hij uit het raampje staart en haar met vaste regelmaat alles aanwijst wat hij buiten ziet met dat kleine wijsvingertje van hem. Weet hij veel dat zij ondertussen stilletjes bidt bij een god, waar ze niet in gelooft, of zij alsjeblied deze keer niet aan de beurt zijn om neer te storten.

Waarom heeft niemand haar verteld dat ze als moeder zo kwetsbaar zou zijn? Het draait nu niet meer alleen om haar, het draait nu grotendeels om Kenny.

‘Kom maar, we gaan.’

Ze trekt haar handschoenen uit en aait hem zachtjes met de binnenkant van haar hand over zijn blonde haartjes. Ze wil hem geruststellen en tegen hem zeggen dat hij zich geen zorgen hoeft te maken, omdat mama bij hem is en heel veel van

hem houdt. Ze wil hem zo graag vertellen dat zij er altijd voor hem zal zijn en dat hij niet bang hoeft te zijn dat zij hem alleen achter zal laten. Maar ze kan het niet ...

Ze kan onmogelijk liegen tegen hem, want niemand kan deze belofte waarmaken. Nick zei ook dat hij hen nooit in de steek zou laten, maar hij loog ook, zij het niet bewust.

Ze kust hem en wrijft hem over zijn ruggetje terwijl ze hem ondertussen in zijn oor fluistert dat alles nu in orde is. Ze vertelt hem dat ze aan papa moest denken en dat ze hem mist.

‘Ik mis hem ook, mammié,’ antwoordt hij met een zacht stemmetje waar een nerveuze kriebel in zit.

Als Susan opstaat, voelt ze een warm handje dat haar koude hand vastgrijpt en stevig dichtknijpt.

Met waterige ogen richt ze haar blik omlaag en kijkt naar het kleine roze knuistje met de witte knokkels. Ze voelt zijn vingertjes, de kleine tere vingertjes met de blanke kortgeknipte nageltjes, die knijpen in haar vlees en die haar even, heel even maar, zelfs pijn doen.

‘Gaat het weer een beetje?’ vraagt ze hem na een tijdje en hij knikt.

Ze had veel beter op moeten letten. Nadenken over de *din-
gen die niet meer zijn* moet ze maar doen als Kenny slaapt.

Als hij slaapt ... Hij heeft het afgelopen jaar flink lopen spoken 's nachts.

Ze heeft hem regelmatig meerdere keren per nacht in moeten stoppen. Hoe vaak sliep ze niet op de grote driezitsbank? De driezitsbank waar ze voorheen zat met de man die ze nu zo ontzettend mist. De man die het zappen beheerste als een tweede natuur en waar ze zich toen zo kwaad om kon maken.

Och, wat erg ...

Was hij er nog maar om tegenaan te zeuren. Hadden ze die

kostbare tijd maar beter benut. Het is altijd 'als' ... De tijd liet het niet toe, er waren te veel randverschijnselen die haar aandacht opeisten.

Het tuinpad met de grote grindtegels waar ze overheen lopen, roept nogal wat herinneringen bij haar op. Hier liep ze hand in hand met hem. En ze voelt vanuit het niets een brok in haar keel opkomen. Ze mag nu niet huilen, want ze moet sterk zijn. Al is het alleen maar om haar kleine jongen, die inmiddels het zweet in zijn handjes heeft staan, niet ongerust te maken.

Maar het lukt haar niet. Haar ogen worden direct vochtig bij het zien van de oude woning. De woning met de witte luikjes voor de ramen, gebouwd in een tijd dat huizen bouwen niet bestond uit het plaatsen van kant en klare bouwpakketten. Wat is er nou zo mooi aan nieuwbouwwoningen? Wat is ze toch ontzettend dom geweest.

'Mammie?'

'Ja, lieverd.'

Susan kijkt omlaag.

'Waarom huil je?'

Ze snift en trekt haar neus op.

Waarom moet hij het zien?

'Ik huil niet, schatje,' liegt ze en ze wrijft over haar inmiddels betraande gezicht.

'Maar je ogen zijn nat.'

Verzin iets, toe ... Verzin iets.

'Mama heeft een vliegje in haar oog gekregen.'

'Oh ...,' zegt hij en hij maakt van zijn handje een vuist.

'Stoute vlieg.'

De aanblik van zijn grappige oogjes en de neus met de kleine oranje sproetjes geven haar weer even de kracht om door te gaan. Ze moeten verder, dat weet ze heel goed en ze weet dat de pijn bij hem uiteindelijk zal slijten en dat het op een

moment, ook al is dat ver in de toekomst, een plekje zal krijgen. Ook zij zal eraan moeten geloven, maar het proces zal bij haar waarschijnlijk langer duren. Kenny mist zijn vader – Susan mist veel meer. Zij mist haar man, haar maatje en haar minnaar.

Alles is na die ene dag, ruim een jaar geleden, anders geworden. Het grote gemis, de leegte die Nick achterliet, waarom moest dit gebeuren? Het antwoord weet ze wel, ook al stopt ze dat diep weg.

Hij was op de verkeerde plek op het verkeerde moment.

Ik heb hem de dood in gejaagd.

5 jaar eerder

Hoofdstuk 1

Ze loopt de hele ochtend al te mopperen. Vandaag is het hem gelukt. Hij heeft haar irritatiegrens bereikt. Zijn schuld is het eigenlijk niet, want ze weet heel goed dat ze de oorzaak bij zichzelf moet zoeken. Het komt door die onrustige nacht die ze achter de rug heeft. Ze kon de slaap niet vatten, want er spookte van alles door haar hoofd.

‘Hè, verdorie, Nick, waar is die dop nou toch?’

Ze kijkt op de grond, onder de wasbak, naast de prullenbak en er zelfs heel even in, maar helaas ... Er is geen dop te vinden. De tandpasta wordt hard als ze er niet snel iets aan doet.

Af en toe kan ze hem wel wurgen om zijn slordigheid en vraagt ze zich af of er ooit een dag komt waarop ze de badkamer inloopt en niet struikelt over een verwaalde handdoek of een versleten spijkerbroek.

Ze had het kunnen weten, een echte verrassing is het niet, Nick is altijd zo geweest.

Wat houdt ze toch van die man, maar die onverschilligheid van hem ...

Ze vraagt zich weleens af of alle mannen zo zijn of dat de een haar man beter opvoedt dan de ander.

Ergert iedere vrouw zich na een tijdje aan haar eigen man? Is het niet meer dan normaal? Wat in het begin zo leuk aan hem was, is nu ineens toch niet zo leuk meer. Wat is dat toch met vrouwen? Wat is dat toch met haar? Ze weet dat Nick ook heel veel positieve kanten heeft en ze moet eens stoppen met het benadrukken van juist alleen die slechte. Ze moet blij zijn dat hij zo handig is. Wat zijn ogen zien, maken zijn handen, en er zijn genoeg mannen die helemaal niets kunnen.

Een jaar of twee geleden maakte hij haar de gelukkigste vrouw op aarde met een fantastische badkamer. Nick draait daar zijn hand niet voor om. Ach, het duurt even, maar dan heb je ook wat.

Misschien is ze wel te veeleisend en moet ze leren de dingen te accepteren zoals ze zijn. Dan duurt zo'n verbouwing maar wat langer. Nou en?

Ze bewondert nog iedere dag de ruimte met de opvallende badkuip, de mooie witte glanzende bak met de chromen leeuwenpootjes. Dit is wat ze wilde. Susan wilde per se een ligbad, waarin ze languit, na een dag hard werken, de geur van eucalyptus op kon snuiven. Nick wilde liever een douche – die kan dat niet, stilliggen in het water zonder doel. Dus zorgde hij voor de oplossing – het werd een combi van die twee.

Die badkamer is prima. Nu alleen zijn manieren nog ...

Het is ongelooflijk om te zien. Op de trap begint het met zijn sokken, gevolgd door een shirt op de overloop en een broek in de kamer die daaraan grenst. Bijna iedere dag ruimt ze de losse delen van zijn krant op, die verspreid liggen over de bank en de salontafel. Ze zoekt ze beetje bij beetje bij elkaar en vouwt ze ineen. Een zinloze actie weliswaar, want in de loop van de dag begint alles weer van voren af aan.

‘Wat maak jij je toch onnodig druk!’ riep Yvonne. ‘Dat doen alle mannen. Wen er maar aan.’

Yvonne stoorde zich daar niet aan. ‘Dan ga je vandaag opruimen en morgen is het weer een bende. Kun je het beter één keer in de week doen en de rest van de week lekker met een spannend boek op je kont zitten.’

‘Jij ziet ook altijd overal het positieve van in,’ zuchtte Susan. ‘Ik wou dat ik dat kon.’

Yvonne is de rust zelve. Die leeft niet zo benauwd. Alles is

leuk, alles is gezellig, het leven is om van te genieten.

‘Dat moet je jezelf aanleren, lieverd, want verder zijn mannen wel oké, hoor.’

‘Aha, *I know!*’ gaf Susan met een knipoog toe.

Kon ze dat maar, gewoon de boel de boel laten, maar het zit niet in de aard van het beestje. Ze is nu eenmaal een zeikerd en houdt van opgeruimd en netjes. Een huis waarin ze zich niet helemaal suf hoeft te zoeken als ze iets nodig heeft. Alles georganiseerd en keurig netjes op stapeltjes en in laatjes, dat maakt het leven toch stukken makkelijker?

Toen ze laatst zocht naar de oplader van haar mobiele telefoon, vond ze die ook pas na twintig minuten zoeken. Nick had hem op de slaapkamer gebruikt om zijn eigen telefoon mee op te laden.

‘Leg het dan op zijn minst terug!’ had ze hem verweten, maar hij trok zijn schouders op en mompelde: ‘Je hebt gelijk, sorry.’

‘Nou ja, eh ... Laat ook maar,’ momperde ze. Wat kon ze nou inbrengen tegen iemand die haar gewoon gelijk gaf? Je kan haar niet bozer krijgen.

Haar gedachten worden onderbroken door zijn stem en zijn nonchalante antwoord.

‘Welke dop?’

Ze zucht: ‘Wel-le-ke dop?’

Hij kijkt op met de slaap van de nacht nog in zijn ooghoeken.

‘Wat is er?’

Hij heeft geen flauw idee waar ze het over heeft en loopt als een kip zonder kop van de wastafel naar de douche en weer terug.

‘Niets, lieverd, niets. Zoek je deze soms?’ Susan reikt hem zijn handdoek aan die hij met een glimlach van haar aanpakt.

‘Als ik jou toch niet had ...’

‘En allebei je ogen niet ...’

Hij kust haar op haar wang.

‘Je bent lief.’

Ze is zelf ook niet de makkelijkste, dat weet ze heus wel. Zuchtend en steunend kijkt ze naar de man die voor haar staat met de laaghangende (of is het een afgezakke?) boxershort met de blauwe dunne streepjes. Ze kijkt naar zijn ontblote bovenlijf en is bijna vergeten waar het hier allemaal om draaide.

Een dop ...

Inderdaad ... wat een onzin.

Yvonne heeft gelijk, ze zou beter naar haar moeten luisteren.

Ondertussen kijkt ze naar Nick – naar zijn slaperige kop met de samengeknepen oogjes, die aangeven dat hij weer eens veel te laat naar zijn bed is gegaan. Zij lag er veel eerder in, omdat ze moe was, maar hij moest en zou zijn film afkijken.

‘Hier, een kam!’

Ze kijkt naar hem en ziet een glorieuze vergelijking met een zojuist ontwaakte orang-oetang. Met een hand door zijn wilde bos haar mummelt hij: ‘Een kam? Oh, eh ... die was ik al kwijt. Dank je.’

Met één mondhoek opgetrokken kijkt ze hem aan en wat zou ze nu graag boos op hem willen blijven.

Maar ja ... dat lukt niet. Niet als hij op die manier naar haar kijkt. Wat is het vlees toch zwak.

‘Je leert het ook nooit, hè?’

Op de grond ziet ze enkele minuten later een handdoek liggen voor de schoonmaakster en een vuile boxershort die hij zojuist nog aanhad. Ze kan de short beter meteen samen met